

1

September 1820

Ivy Hill, Wiltshire, Engeland

Rachel Ashford wist zich er geen raad meer mee. De privélessen van haar gouvernante hadden haar hier niet voor klaargestoomd. Ze stond voor de klas van Ivy Cottage en stopte even met haar voorbereide toespraak om de klas te overzien. Fanny fluisterde tegen Mabel, Phoebe speelde met de punt van haar vlecht, kleine Alice staarde uit het raam en Sukey las een roman. Alleen de oudste leerling, Anna, lette op en zij was het meest welgemanierde kind van allemaal en had de les daarom het minst nodig. Als Mercy les gaf, zaten de kinderen keurig met hun armen over elkaar en hingen ze aan haar lippen.

Rachel had zin om haar stem te verheffen, maar ze haalde diep adem en vervolgde kalm: ‘Draag altijd handschoenen op straat, in de kerk en bij andere officiële gelegenheden, behalve als je eet. Biedt een heer je zijn hulp aan, neem die dan altijd vriendelijk aan. Spreek nooit met luide, grove stem en –’

Fanny kermde. ‘Dat is de enige stem die ik heb!’

Een paar klasgenootjes giechelden.

‘Meisjes, probeer te onthouden dat luidruchtig lachen niet aanvaardbaar is in beschaafd gezelschap. Een dame spreekt en beweegt altijd met elegantie en fatsoen.’

‘Nou, ik bevind me niet in een beschaafd gezelschap,’ wierp Fanny tegen. ‘Ik zit bij dit stelletje.’

Rachel beet op de binnenkant van haar wang, maar hield vol: ‘Vulgaire taal in iedere vorm is onaanvaardbaar en er moet voortdurend voor gewaakt worden.’

‘Ga dan maar niet naar de keuken als mevrouw Timmons te veel moet betalen bij de slager. Dan hoort u vulgaire taal waar u van gaat blozen, juffrouw Ashford.’

Rachel zuchtte. Zo kwam ze nergens. Ze pakte *The Mirror of the Graces* van haar bureau. ‘Als jullie niet naar mij willen luisteren, hoor dan maar eens wat deze geachte auteur schrijft.’ Ze las van het titelblad: “‘Een boek vol bruikbare adviezen over dameskleding, beleefdheid en manieren.’”

‘Ach, wat een gezeur.’ Fanny snoof.

Rachel negeerde het, sloeg een gemarkeerde passage op en las verder.

“‘De huidige gemeenzaamheid tussen de geslachten is schokkend voor de fijnzinnigheid en niet in het belang van de vrouw. De vrouw wordt tegenwoordig door de man behandeld met een vrijheid die haar gelijkstelt aan de meest volkse en vulgaire voorwerpen van hun vermaak...’”

De deur ging op een kiertje open en Rachel keek op, in de verwachting Mercy te zien.

Maar daar stond Matilda Grove, met stralende ogen. Achter haar zag ze de heer Nicholas Ashford, die zich zichtbaar slecht op zijn gemak voelde.

Rachel knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Juffrouw Matilda. De meisjes en ik waren net bezig met een les over gedrag.’

‘Dat begreep ik. Daarom heb ik meneer Ashford gevraagd met me mee naar boven te komen. Hoe kun je fatsoenlijk gedrag tussen de seksen beter onderwijzen dan met een demonstratie. Veel plezieriger dan droge tekst.’

‘Zeg dat wel,’ beaamde Fanny.

Nicholas Ashford schraapte zijn keel. ‘Ik ben erop gewezen dat u assistentie wilde, juffrouw Ashford. Anders zou ik nooit zo aanmatigend zijn geweest om uw les te verstoren.’

‘Ik... Het is aardig aangeboden, maar ik denk niet –’

‘Neem het altijd vriendelijk aan als een heer je zijn hulp aanbiedt,’ praatte Mabel Rachel na.

Kennelijk had ze toch wel geluisterd.

Rachel bloosde. ‘Goed. Tenminste, als u zeker weet dat u het niet erg vindt, meneer Ashford?’

‘Helemaal niet.’

Juffrouw Matilda opende de deur helemaal en liet hem voor- gaan. De slungelige jongeman stapte met zijn kenmerkende grote passen naar binnen.

De meisjes fluisterden en roezemoesden vol verwachting, terwijl Rachel tevergeefs probeerde hen tot zwijgen te manen.

Hij maakte een buiging, waardoor er een lok lichtbruin haar over zijn jongensachtige, knappe gezicht viel. ‘Goedendag, juffrouw Ashford. Dames.’

Rachel voelde zich opgelaten nu hij kon merken hoe onhandig ze was.

‘Zullen we het fatsoenlijke en onfatsoenlijke gedrag dat in het boek beschreven wordt naspelen?’ opperde Matilda. ‘Eerst zal ik jullie voorstellen. Want jullie weten, meisjes, dat jullie niet zomaar je naam mogen geven aan elke kerel die toevallig langskomt. Je moet wachten tot je wordt voorgesteld door een vertrouwde vriend of relatie.’

‘Waarom?’ vroeg Phoebe.

‘Om jezelf te beschermen tegen onverkwikkelijke connecties. Of tegen bezoedeling door laag-bij-de-gronds volk. Laat eens kijken. Ik ben altijd dol geweest op een beetje toneelspel, hoewel ik als toneelspeelster niets voorstel naast uw dierbare overleden vader, juffrouw Rachel.’ Matilda stak een vinger op. ‘Ik weet het... Ik zal niet doen alsof ik een geweldig personage ben, zoals... lady Catherine de Bourgh uit *Trots en vooroordeel*. Heerlijke roman. Hebt u hem gelezen?’

Rachel schudde haar hoofd.

‘O, dat moet u doen. Zo vermakelijk en leerzaam.’

‘Ik geef helaas niet veel om boeken.’

Matilda’s mond vormde een O en ze wierp een veelzeggende blik op de leerlingen.

‘Tenminste,’ haastte Rachel zich om het goed te maken, ‘boeken zijn natuurlijk heel waardevol. Vooral om te leren. Ik heb er vroeger veel gelezen toen ik nog op school zat. En mijn vader was dol op boeken.’

Matilda knikte. ‘Inderdaad. Maar goed. Voorlopig zullen we rangen en standen even overslaan en jullie voorstellen als maatschappelijk gelijken.’ Ze begon met een koninklijk accent. ‘Juffrouw Ashford, mag ik u voorstellen, mijn vriend de heer Ashford. ‘Meneer Ashford, juffrouw Rachel Ashford.’

Sukey mompelde. ‘Dat zijn een hoop Ashfords.’

‘Hoe maakt u het, meneer.’ Rachel maakte een kniebuiginkje.

Nicholas boog. ‘Juffrouw Ashford. Aangenaam kennis met u te maken.’

‘Uitstekend,’ zei Matilda. ‘Nu gaan we verder met de aanpak van vrijpostige heren.’ Ze pakte Rachels boek op, bladerde even en las toen hardop voor: ‘We zien niet langer een respectabele buiging of een blik van beleefde aandacht als een heer een dame benadert. Hij rent op haar af, grijpt haar hand, schudt hem ruw, stelt een paar vragen en als blijk van het feit dat hij geen belangstelling heeft voor haar antwoorden, stuift hij weg voordat ze kan reageren.’ Ze keek op naar Nicholas. ‘Kunt u dit demonstreren, hoe je een dame *niet* moet benaderen?’

Zijn mond viel open. ‘Ik zou nooit –’

‘Voor deze ene keer mag het, meneer Ashford. Het is per slot van rekening omwille van de scholing van de meisjes.’ Matilda zei het onschuldig, maar Rachel zag de ondeugende glans in haar ogen.

‘Aha. Goed dan. In dat geval.’

Nicholas deed een paar stappen naar achteren, liep met twee grote stappen op Rachel af, pakte haar hand en pompte hem krachtig op en neer. ‘Ha, juffrouw Ashford. Lekker weertje, hè? U verkeert in goede gezondheid, neem ik aan? Nou, we moeten gauw eens een ommetje maken. Tot dan.’ Hij draaide zich om en beende de deur uit.

De meisjes giechelden en klaptten, waarop Nicholas hevig blo-

zend weer binnenkwam. Hij wierp Rachel een onzekere blik toe en ze glimlachte bemoedigend terug.

Matilda schudde zogenaamd afkeurend haar hoofd. ‘Wat een schokkende vrijpostigheid! Ijzige beleefdheid is het beste wapen van een welgemanierde vrouw om vulgaire parvenu’s op hun plaats te zetten.’

‘Paraplu?’ echode Mabel. ‘Meneer Ashford, ze noemde u een paraplu!’

‘Ik ben wel erger genoemd.’

‘We zullen het scenario herhalen. Juffrouw Rachel, wilt u dit keer op gepaste wijze reageren?’

Opnieuw stapte Nicholas Ashford op haar af en hij nam haar hand in zijn beide handen. Ze keek vanonder haar wimpers naar hem op. Hij was lang en keek met warme bewondering op haar neer. Zijn blik gleed over haar ogen, haar neus, haar wangen...

Toen ze geen aanstalten maakte om meneer Ashford te berispen, las Matilda voor uit het boek: “‘Als een man die niet met de dame bevriend of verwant is haar hand probeert te pakken, moet ze die onmiddellijk terugtrekken, met zo’n duidelijke houding van ongenoegen dat hij het vergrijp niet zal proberen te herhalen.’”

Matilda stopte met lezen en Rachel voelde haar verwachtingsvolle blik, maar ze kon zich er niet toe zetten haar hand uit de zijne te trekken, terwijl hij haar ten huwelijk had gevraagd. En niet waar publiek bij was. Het leek zo harteloos.

‘Mag je soms wel je hand door een man laten vasthouden?’ fluisterde de zeventienjarige Anna Kingsley hoopvol.

Matilda wendde zich van het niet meewerkende stel af om antwoord te geven. ‘Ja. Maar denk erom, Anna, een aanraking, een handdruk, zijn voor een vrouw de enige uitwendige tekenen om aan te geven dat ze speciale waardering voor iemand heeft. Ze moet die dan ook bewaren voor een man die ze hoogacht.’

Na nog een blik op het paar sloot Matilda het boek en schraapte haar keel. ‘Wel, meisjes. Wat zeggen jullie ervan als we een beet-

je vroeg eindigen en naar buiten gaan voor de pauze. Vindt u het niet erg als we onze les verkorten, juffrouw Rachel? Nee, dat vindt ze niet erg. Goed, meisjes. Naar buiten.'

Rachel maakte haar blik net op tijd los van die van meneer Ashford om de geamuseerde schittering in Matilda's ogen te zien, toen ze de leerlingen langs haar tegenspeler, die nog steeds haar hand vasthield, naar buiten loodste.

Toen de deur achter de meisjes dichtging, gniffelde Rachel en haalde ze voorzichtig haar hand uit de zijne. 'De les is kennelijk afgelopen.'

Hij klemde zijn handen in elkaar. 'Denkt u dat het geholpen heeft?'

Geholpen... voor wat? Maar ze antwoordde terloops: 'Ach, wie weet? Meer dan mijn armzalige pogingen in elk geval.' Ze stapte naar het bureau en gooide haar aantekeningen in de prullenbak. 'Ik heb geen talent voor lesgeven. Ik moet een andere manier vinden om mijn steentje hier bij te dragen. Of andere middelen van bestaan.'

Hij liep achter haar aan naar het bureau. 'U hoeft zich geen zorgen te maken over uw levensonderhoud, juffrouw Ashford. U bent mijn aanbod toch niet vergeten?'

'Nee, ik ben het niet vergeten. Dank u.' Rachel slikte en begon over iets anders. 'Zullen we... eh, samen een eindje wandelen, meneer Ashford? U zei dat het mooi weer was.'

'O. Natuurlijk. Als u wilt.'

Wilde ze wandelend met Nicholas Ashford gezien worden? Ze wilde het onvermijdelijke geklets niet aanmoedigen, maar ze had ook geen zin om alleen te zijn met hem – en zijn aanzoek.

Ze haalde haar hoed en ging hem voor de trap af. Hij opende de voordeur en liet haar naar buiten gaan.

Welke kant op? Niet naar de bemoeizuchtige bakker of naar Brockwell Court, besloot ze. Ze wees in de andere richting. 'Zullen we die kant op lopen?'

Hij knikte en ze zetten er de pas in.

Bij de hoek sloegen ze Ebsbury Road in en een paar stappen

verder passeerden ze het armenhuis. Ze haalde diep adem om kracht te putten. Straks kwamen ze bij Thornvale. Prachtig, geliefd Thornvale.

Eenmaal bij de poort keek ze naar het mooie huis van rode steen met zijn donkergroene deur. O, de gelukkige jaren die ze hier met haar ouders en zus had doorgebracht, voordat de moeilijkheden begonnen. Hier was ook haar korte verkering met Timothy Brockwell begonnen, maar die was al te snel geëindigd. Toen haar vader stierf, ging het huis naar Nicholas Ashford, zijn erfgenaam en verre neef, en die woonde er nu met zijn moeder.

Als Rachel met hem trouwde, kon ze haar leven als verarmde adellijke dame achter zich laten en terugkeren naar haar ouderlijk huis. Moest ze dat doen? Ze kon hem niet voor altijd laten wachten.

Zijn stem onderbrak haar dagdroom. ‘Zullen we hier afslaan?’
‘Hm? O, ja.’

Ze liepen de brede High Street in en passeerden de bank, die nu gesloten was. Een paar huizen. De apotheek van Fothergill, met kleurige flessen patentmedicijnen in de etalage. De slager met zijn gruwelijke lappen hangend vlees en dood gevogelte, en de groenteboer met kratten vol groenten en fruit.

Nicholas wees naar het postkantoor van Prater. ‘Vindt u het goed als we hier even langsaan? Ik heb iets te posten.’ Hij haalde een brief uit zijn zak.

Rachel stemde toe, maar zei dat ze buiten op hem zou wachten. Ze vermeed de zelfvoldane mevrouw Prater liever als het maar even kon. Vroeger had de zure vrouw van de winkelier haar met kruiperige eerbied behandeld, maar dat was voor haar vaders financiële ondergang.

Terwijl ze wachtte, keek Rachel naar The Bell ernaast en vroeg zich af of ze tijd had om Jane kort te begroeten, voordat Nicholas terugkwam. Maar juist op dat moment kwamen twee mensen te paard door de poort van de herberg aanrijden: Jane Bell en sir Timothy Brockwell. Rachel kreeg een knoop in haar maag.

Ze merkten haar niet op en stuurden hun paarden over Wish-

ford Road, terwijl ze kameraadschappelijk met elkaar praatte. Beiden waren mooi gekleed; Jane in prachtige, pauwblauwe rijkleding. Samen waren ze het toonbeeld van een perfect stel.

Rachel werd teruggevoerd naar haar jeugd. Jane, Timothy, Mercy en zij waren allemaal afkomstig uit vooraanstaande families in de streek. De andere drie scheelden weinig in leeftijd, maar Rachel was een paar jaar jonger. Omdat ze te jong werd geacht om mee te gaan, was Rachel vaak thuis gelaten als de anderen samen op avontuur gingen. Vooral Jane en Timothy, die altijd veel drukker en sportiever waren geweest dan zij of de boekewurm Mercy Grove.

Even voelde Rachel zich weer twaalf. Die mollige, verlegen tiener, die de benijdenswaardige volwassenen samen weg zag rijden.

Achter haar ging de winkeldeur open en Rachel draaide zich om.

Nicholas volgde haar blik en knikte naar de ruiters. 'Wie heeft sir Timothy daar bij zich?'

'Mijn vriendin, Jane Bell.'

Alsof hij hun blikken voelde, keek sir Timothy over zijn schouder, maar hij lachte of zwaaide niet.

Nicholas keek haar onderzoekend aan. 'Is hij nooit getrouwd?'

Ze schudde haar hoofd.

'Ik vraag me af waarom niet.'

Ik ook, dacht Rachel, maar ze volstond met een schouderophalen.

'Heeft hij nooit iemand het hof gemaakt?'

'In geen jaren, voor zover ik weet.'

'Maar jullie tweeën zijn... vrienden?'

'Ja, zo zou je het kunnen omschrijven. Maar dat wil niet zeggen dat hij me dingen van zo persoonlijke aard toevertrouwt.'

Nicholas keek nog een keer om naar sir Timothy en Jane die de heuvel af reden en toen uit het zicht verdwenen. 'Ik heb begrepen dat hij een begeerde vrijgezel is. Een aantrekkelijke vangst.'

'Ja, dat klopt,' antwoordde ze naar waarheid. 'Voor de juiste vrouw.'

Vroeger had Rachel gedacht dat zij die vrouw zou kunnen zijn. Maar dat was acht jaar geleden. Ze haalde diep adem. Het was al lang tijd om te vergeven, vergeten en door te gaan.

Ze wees naar Potters Lane aan de overkant van de straat. ‘Zullen we samen verdergaan?’

Een ogenblik keek Nicholas haar ongemakkelijk recht in de ogen. ‘Ja, ik hoop van harte dat we dat zullen doen.’

Jane Bell ademde de geurige herfstlucht diep in: appels en bramen, hooi en haver die droogden in de zon. De groene bladeren van de kastanjabomen en het kreupelhout begonnen te vergelen, wat de kleuren van de overgebleven bloemen en rijpende vruchten des te levendiger maakte. In het voorbijgaan zag ze een puttertje dat van opengebarsten peulen met distelzaad at en in de verte oogstten arbeiders een veld met haver.

Timothy en zij spraken weinig, terwijl ze in een handgalop over Wishford Road reden. In de nieuwe rijkleding waarvoor ze gezwicht was en die ze had gekocht, voelde Jane zich knapper dan ze in lange tijd had gedaan. Sir Timothy was zoals altijd keurig uitgedost in een duur uitziende rijjas, een leren broek en hoge rijlaarzen met kwastjes.

Toen ze de paarden in stap lieten overgaan, keek hij naar haar. ‘Is dat een nieuw rijpakje?’

‘Ja.’

‘Ik vind het mooi. In dat oude bruine zie je eruit als een verfromfaaide mus.’

Ze hapte zogenaamd naar adem. ‘En bedankt, meneer! U bent niet zo galant.’

Inwendig deed het haar plezier dat hij zich zo vrij voelde om haar te plagen. Het maakte dat ze zich vertrouwder voelde met hem, de Timothy van vroeger, de vriend uit haar kindertijd.

Hij glimlachte. ‘Ik ben blij dat we nu en dan samen kunnen rijden. Ik heb het gemist.’

‘Ik ook. Met wie heb je gereden in al die jaren dat wij... niet reden?’

‘Meestal in mijn eentje. Soms met de rentmeester om de landerijen te bekijken en soms met Richard, maar die komt steeds minder thuis.’

Jane had zijn broer in jaren niet gezien. ‘Maar niet met vrienden?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Als je erover nadenkt, is er een gebrek aan mannen van mijn leeftijd rondom Ivy Hill.’

Jane was even stil, voordat ze zei: ‘Daar heb ik eigenlijk nooit bij stilgestaan. Ik had Mercy en Rachel, maar jij had weinig vrienden in de buurt.’

‘Meer vrienden had ik niet nodig.’ Hij keek haar van opzij aan. ‘Ik had jou.’

Hun blikken hielden elkaar vast en Jane voelde een scherpe pijn onder haar borstbeen.

Hij verlichtte het ogenblik met een ironisch lachje. ‘Je hoeft geen medelijden met me te hebben. Horace Bingley woonde niet ver weg, maar die zag ik op school vaak genoeg.’

‘Medelijden met de heer van het huis?’ plaagde Jane. ‘Niet bepaald.’ Hoewel dat niet helemaal waar was. Hij had het niet altijd makkelijk met zijn leven, zijn familie en zijn verantwoordelijkheden.

Hij sloeg zijn ogen neer en vroeg toen: ‘Ging je weleens met meneer Bell uit rijden? Ik heb jullie in elk geval nooit samen gezien.’

Ze keek hem verrast aan. Hij vroeg bijna nooit naar John.

‘Nee. Mijn vader had Hermione verkocht toen ik op huwelijksreis was en John had het altijd te druk met de herberg.’

‘Dan ben ik blij dat je Athena nu hebt. Ze past goed bij je.’

Jane streefde de glanzende hals van de merrie. ‘Ja. Ik ben blij met haar.’

Ze dacht aan Gabriel Locke, van wie ze Athena had gekregen. Zijn ruig knappe gezicht flakkerde op in haar herinnering en ze voelde de greep van zijn sterke, eeltige handen die de hare vasthielden.

Timothy's blik gleed weer over haar heen. 'Fijn om te zien dat je niet meer in de rouw bent, Jane. Ben je... over je ergste verdriet heen?'

Ze dacht even na. 'Ja, ik denk van wel.' *In elk geval wat John betreft.*

'Denk je dat je nog eens zult hertrouwen?'

Jane hoestte.

'Stof,' vormde ze met haar mond, maar ze wist dat hij zich niet voor de gek liet houden. Ze slikte en zei: 'Ik weet het niet. Misschien. Mettertijd.'

Hij kromp in elkaar. 'Zeg eens eerlijk, Jane. Ben je met meneer Bell getrouwd omdat je dat wilde, of omdat ik je teleurgesteld had?'

Jane ademde diep in en liet haar paard stilhouden. Nog nooit had Timothy het onderwerp zo direct aangesneden.

Naast haar hield ook Timothy zijn paard in. 'Als ik niet had gearzeld. Als ik niet...'

'Verliefd was geworden op iemand anders?' vulde ze aan.

Weer kromp hij in elkaar, maar hij bevestigde noch ontkende het.

Dat hoefde ook niet. Toen Rachel op een bal haar debuut maakte, had Timothy haar bekeken met veel meer bewondering dan hij ooit voor Jane had gehad. Hij had Rachel behandeld met formele achting, bijna als een vreemde – een intrigerende, mooie vreemde. Het had haar gestoken. Jane wist dat Timothy zich moreel verplicht voelde aan *haar* en dat hij daarom niet naar die aantrekkingskracht gehandeld had. Maar Jane had niet gewild dat hij uit plichtsgevoel met haar trouwde. Simpelweg uit loyaliteit of omwille van de verwachtingen van anderen. Welke vrouw zou dat willen? Als John Bell niet zo vastberaden achter haar aan had gezeten, was haar misschien niet eens opgevallen dat de warme toewijding aan Timothy's blik ontbrak.

'Ik kan niet ontkennen dat die wending in de gebeurtenissen invloed had op mijn bereidheid om me door John het hof te laten maken.' Jane keek hem aan. 'Timothy, waarom ben je nooit getrouwd? Ik was met iemand anders gehuwd. Je was vrij om te trouwen met wie je wilde.'

'Vrij? Ha. Je weet best waarom ik nooit getrouwd ben.'

Ze zag de smart in zijn ogen en haar hart ging naar hem uit. Hij doelde op meer dan zijn verplichting aan haar, vermoedde ze. Zijn familie had hoge verwachtingen van hem.

‘Timothy, je weet toch hoeveel je voor me betekent?’ zei ze mild. ‘En dat ik dankbaar ben dat we onze vriendschap weer hebben opgevat?’

‘Ik koester onze vriendschap ook, Jane. Daarom moet ik het je vragen. Je wacht toch niet op... iets meer van mij? Ik weet hoe aanmatigend dat klinkt, maar ik wil je absoluut niet nog eens teleurstellen.’

Jane haalde diep adem. ‘Je hebt me teleurgesteld; dat kan ik niet ontkennen. Maar dat is lang geleden. Je hebt het volste recht om met een ander te trouwen.’ Ze gaf een kneepje in zijn hand. ‘Echt waar. Ik wil dat je gelukkig bent.’

‘Dank je. Ik ben blij dat we het eens zijn. Ik wilde het zeker weten voordat ik... verder iets onderneem.’

Ze reden door. Jane hoopte dat Timothy niet te lang gewacht had nu Nicholas Ashford op het toneel was verschenen. Of dacht hij aan iemand anders dan Rachel?

Daarom voegde ze eraan toe: ‘Hoe dan ook, ik hoop dat je uit liefde trouwt, niet uit familieverplichtingen.’

Hij fronste. ‘Ik weet niet of ik die twee kan scheiden. Het is me vanaf mijn kindertijd ingeprent dat ik, omwille van de familie, met de juiste persoon moet trouwen en dat liefde en geluk vanzelf wel komen.’

‘Zoals onze ouders hebben gedaan?’

‘Ja. De mijne kenden elkaar amper.’

‘Waren ze gelukkig, denk je?’

‘Ondanks het dagelijkse bewijs van het tegenovergestelde, beweert moeder van wel. Ze was heel verdrietig toen hij stierf.’

Jane knikte. ‘Dat geloof ik best. En jij ook natuurlijk. Het spijt me dat ik er niet voor je was. Nogmaals, ik ben blij dat we weer op goede voet met elkaar staan.’

‘Ik ook.’ Hij glimlachte naar haar, maar het was een droevig lachje. Een afscheidslachje.

Zou ze gelukkiger zijn geweest als ze had gedaan alsof ze zijn gevoelens voor Rachel niet had opgemerkt, als ze John Bell had afgescheept en toch met Timothy was getrouwd?

Jane zette de vergeefse overwegingen achteraf opzij. Timothy was heer van Brockwell Court en moest een erfgenaam hebben om het aan na te laten en die kon Jane hem niet geven.

Ze stonden stil om de paarden te laten drinken uit een heldere beek. Jane haalde diep adem en blies de laatste resten van wat had kunnen zijn uit. Met een vastbesloten glimlach zei ze: ‘Kom, laten we onze rit niet verknoeien met nog meer zwaarmoedig gepraat. Ik moet zo terug naar The Bell om de postkoets van één uur te ontvangen.’

Hij knikte. ‘Goed. Zullen we op de terugweg... een wedstrijdje doen?’

Ze glimlachte oprecht. ‘Met alle plezier.’

Op weg naar huis gingen de vragen weer door haar hoofd: Zou ze gelukkiger zijn geweest als ze voor Timothy had gekozen? Als ze niet met een herbergier was getrouwd en na diens dood zijn plaats in The Bell had ingenomen?

Nee, besefte ze, op de een of andere manier geschokt door die openbaring en het vredige gevoel dat haar doorstroomde, terwijl ze erover nadacht. Ze wilde wie ze nu was en de wijze waarop ze nu leefde niet opgeven om terug in de tijd te gaan en met sir Timothy Brockwell te trouwen.